

Vojin Hadžistević

Majke Julia i Janja, sa djecom, na Poniru - porobljena Mirka
Kovačevića i Brace Potkonjaka

To što se sticajem okolnosti, za nas tolike, i još mlade, u tolike prilika pokazalo kao vrlo složeno i teško - kako izaći iz Banjaluke i stići do prvog partizanskog logora u Poniru - dvema majkama naših drugova, Juli Kovačević i Janji Potkonjak, nije predstavljalo neku osobitu teškoću.

Početkom septembra padao je dvadeset i prvi rodjendan Aleksandru Potkonjaku Braci (1920). Maturirali smo zajedno i to, kao i svi raniji banjalučki maturanti, kolektivno proslavili u Trapistima, 15. maja 1940. godine. Ba nam je priznata zrelost svjedočila su matura svjedočanstva, a da smo se oslobodili bezbroj djačkih zabrana i stega, mogli smo se osvjedočiti jedino neograničenim ispijanjem u našem vjeku sasvim slobodnim ispijanjem trapiskog piva. Od naših bili su tu još Nada Valenčić, Bracina djačka ljubav, zatim Ziba Galijašević, Fadil Imamović, Danilo Djidara, Drago Stojisavljević, Vlado Puhalec, Drago Slunjski, Ante Josipović i Drago Dolanc, Tuzlak, koga je Braco volio zadirkivati pjesmom "Butum Tuzla jednu kozu muzla..". Jedno breme smo zbacili, drugo nismo natovarili, pred nama je bilo prvo bezbrižno ljeto. Nismo ni pomišljali da nas tako brzo čeka još jedna "Velika matura", konačno dokazivanje naše zrelosti. Već ovoga ljeta nije se više mogla čuti, na Vrbasu i Ćerjdanu, Bracina pjesma i gitara. Zamjenivši gitaru puškom, Braco je postao komandir partizanskog logora u Poniru, a skoro će, eto, i njegov prvi rodjendan u šumi.

O takvim stvarima mogla je da misli stasao njegova majka Janja: Braco neobično voli knedle od šljiva, a ko da mu ih, gore, na rođendan, napravi? Stoga, da se vidi sa ^{svojim} ~~žalbom~~ sinom, da mu zaželi srećan rođendan, i da ga tim povodom počasti njegovim omiljenim jelom, odlučila je da toga dana avazake izadje na Ponir. U društvu je lakše, i koga da potraži drugog, ako ne Jugu Kovačević, najin Bracinog drugu Mirka Kovačevića (1920), studenta prava druge godine. Sa njim je Braco ljetos i počeo u Šumu, njih dvojica su sigurno i sada zajedno, gore na Poniru.

Poslije aprilskeg rata, i Kirkevog povratka u Banjaluku, njih dvojica su bili često zajedno. Zajedno su išli, u jednog dana prestali da dolaze, na prislini rad u Hotike. Iz predestiniranosti su često spavali na Bracinoj štali, odmah uz njegovu kuću ~~na~~
~~uz njegovu kuću~~ (Burije Fozdera 2), a od 22. juna to su činili redovno. Na štali su izvalili jednu činku, kako bi u slučaju opasnosti mogli iskočiti u susjedno dvorište. Tia izlascim su se jedanput i poslužili kada je u Bracino dvorište odnekuda baulo neko nepoznato, uniformisano lice. Sve te vrijeme, svojom bližinom i mogućnošću da im pruži trajniju i sigurniju zaštitu, namirila ih je Starčevića. Uoči Petrovdana, 11. jula, donijeli su odluku. Banjalukom su baš toga dana kružili glasovi, da ustaše sa Petrovdom spremaju nešto Srbiina. Njih dvojica su i tu noć proveli na Bracinoj štali, a onda su u subotu, 12. jula, rano isjutro, krenuli na Starčeviću, kao su već otišli neki naši drugovi, najelju-dviije ranije.

Braci to nije bila prvina. Vrativši se iz Beograda, gdje je također studirao tehniku, zadnjih martovskih dana, Braco je zajedno sa Gojkom Oklobdžijom (1915), starijim studentom tehnike, i-
zašao prvi put na Starčeviću još u aprilu. Doselivši se svojevre-
mno u Banjaluku, i jedni i drugi iz Like, Gojkova i Bracina poro-
dica su otada živjela u velikom prijateljstvu. Kasnije, 1933. go-
dine, Gojko se sa još osmero braće i sestara, također lijevo ori-
jentisanih i komunisti, preselio u Beograd. Slučaj je htio da se
ponovo satekne u Banjaluci baš na dan kada su u nju ulazili Nijem-
ci, pa je odmah pošao do Braco, da sa njim vidi šta bi trebalo da
rade. Ni Braco nije imao neku vezu, skoro svi iz njegove okoline
otišli su nekuda u dobrovoljce - tamo je pošao i Mirko Kovačević -
pa su morali sami da odluče. Posljednja direktiva, za koju su zna-
li, bila je ona o javljanju u dobrovoljce, ali šta sada, kada je
propala jugoslovenska kraljevska vojska? 166

Činilo im se da ne bi smjeli ostati u gradu, mogli bi ih
pokupiti Nijemci. Da se od njih negdje sklone, odlučili su da iza-
đu u šumu. Najbliža je bila Starčevića, tamo su se uputili. Raču-
nali su da će tako postupiti i drugi, a kada se gore svi iskupe,
vidjeće već zajedno šta će dalje. Ponišli su nešto hrane, da se
osiguraju za prvo vrijeme. Usput su navratili u kuću braće Mažar,
na kojem su obojica drugovali, da vide hoće li i oni poći. Tamo ih
nije bilo, zatekli su im samo majku Mariju. Kada je čula kuda su
pošli, ispekla im je jaja i slaniho. Majki je svuda po svijetu, a-
ko i njeni sinovi negdje ovako nalazu, poslužiće i njih nečija

majka. Ne nađavši nijednog Mažara, pošli su sami, nisu sumnjali da da za njima nešto i ostali. Dva dana su se prometali po žuni, opavali u nekoj kolibi, comatrali i osluškivali na sve strane, ali nigdje nikoga više. Jednput su se spustili do neke seoske kuće, donosili im izmijela mlijeka, pa su se opet povukli u žunu. Kada su najposlije vidjeli da od njihovog predviđanja nema ništa, da gore niko ne izlazi, riješili su da se vrate. Tako se završila Bracina i Gejkova dvodnevna aprilaka "partizanijska". Bili su možda prvi banjalučki "partizani"...¹⁷

Majka Jula nije bila ništa manje željna svoga Mirka, pa je prijedlog majka Janje, da pođu na Ponir, jedva dočekala. Prešle su Starčeviću, kako su one znale i umjele, i za Bracin rođendan stigle u ponirski partizanski logor. Ali, na koliko volio kno-
die, te rođendanske Braci nisu prijale. Zastajale su u grlu dok je gledao Mirkovu majku Julu - koliko se samo ražalostila što i o-
na nije zatekla svoga sina, da ga vidi i da mu proda sve te što je
dolje sa toliko ljubavi za njega spremala. Mučio se Braco, i obja-
šnjavao, kako je Mirko pošao, zajedno sa Bankom Mitrovićem i još ne-
kim drugovima, negdje podalje od Ponira. Nije smio reći istinu -
da Mirka više nikanavjek nema, da je nekidan poginuo.

Dok se sa Bankom, u zaštitnici Štaba, povlačio iz Niko-
njić Grada - 2. septembra - sustiglo ga jedno neprijateljsko zrno.
Ostao je, bez glasa, tamo gdje je i pao. Drugovi ga nisu mogli iz-
vući, grob mu iskopati, partizanski ga sahraniti.

Bio je prvi, od nas Banjalučana, koji je pao u borbi, sa

⑬ crvenom petokrakom zvijezdom na čelu. Prvi koji je Čeko dao glavu
na čao o čemu smo toliko maštali, i o čemu je stihove sastavljao.¹⁸

Uprave dan-dva poslije tog 2. septembra, u zatvorskom
dvorištu ispred nas, nekoliko ustaša se hvalisalo svojom mladje-
ma koja su upravo počinili u Erkonjić Gradu i njegovoj okolini, a
jedan od njih se zalutao i u našu ćeliju. Ležeći tu zajedno, Mišo
Stupar, Mile Kresić, Vojo Radišić i ja smo često maštali o našim
drugovima u Šumi, tih dana posebno, sjećajući se svakoga pojedina-
čno, pa i Mirka. Nismo mogli ni pomisliti da ga - već u jednom od
tih trenutaka - više nije bilo, a još manje da su se te ustaše
vratile baš iz akcije u kojoj je on poginuo.

Mirko je po duši bio u mnogo čemu sličan svojoj mlađoj
sestri Zori. Među nama se isticao kao plamenit, mlo, nesobičan,
rijedak drug. Dobar i nježan - da se na ranu, kao melan, privije.
Poznavali smo se dobro - iz gimnazije, sa naših sastanaka, posebno
okupljanja ispod onoga "našeg" kostena, na početku gradskog karta,
nadaljeko od Kastelevoeg čotika. Tamo bismo, u jednoj svojoj grupi,
svake večeri otajali, posmatrali šetače, i tiho, prkosno, pjevajući
naše revolucionarne pjesme. Zajedno sa Duškom Koščicom (1919),
okretnim centarforom "Borca" i nepopravljivim sadistivalem koji
nikoga u svojoj okolini nije štadio, dolazio je prošlog ljeta, sko-
ro svakodneвно, ne baš tako okretnom i nako prezaičnom, ali zato u
učenju izvrsnom i u slastičarni nenadmašnom Predoju Zuboviću Predi
(1920). Nadopunjujući se na jedan osobit način, u mnogo čemu anti-
podli, njih trojica su bili najbliži gimnazijski drugovi. Pored

ostalog, igrali smo šaha i ping-ponga, na stolu koji je napravio punački stolarčki "knifa" Prade, i njima trojici već godinu dana starih studenata padalo je teško što i u tim igrama nisu "stariji" od mene i Milutina. U energičnom, snažnom, pomalo i ciničnom Duđku, nasuprot blagom i fizički dosta nježno građenom Mirku, negao se već i tada nazrijeti robusni, crveni ratnik, ali niko nije mogao ni pomisliti - dok smo o tome samo još maštali - da će na bojnopolju revolucije, od svih banjalučkih komunista, pasti kao prvi kadik pasti krčki, tankočutni pjesnik.

Nije stigao da ispjeva sve pjesme koje je u sebi nosio - ko zna šta je bilo sa njegovom svećkom u koju je stihove bilježio - ali je ostala jedna, drugovi njegovi sada je pjevaju: "Po šumama i gorama naše Bosne ponesane..."

Majka Julia se vratila, na Mejdan, zamišljena i tužna. Nije vidjela sina, nije mogla da mu preda ponudu, sve ono čime je željela da ga obraduje. Bilo bi joj mnogo lakše da na Ponir nije ni izlazila - i onoliko, uz put, zamišljala trenutak kada će ga opet zagrliti. Dok je uz Starčeviću, ^{(preko} drugih brda do Ponira, skoro uzletila - nošena slikom željenog susreta - povratak joj se, prazan, otegao, noge zamorile. Možda je već tada njeno materinsko srce presjećala pomisao, da drugu priliku neće više ni imati - da se iza Mirkove odsutnosti na Poniru krilo nešto drugo, strašno, što joj Braco nije smio reći...

Majka Janja je vidjela svoga sina, ali se kući vratila puna nekih teških utisaka, potištena i neraspoložena. Vidjela je u

kako teškim i oskudnim uslovima - spram onih na koje su navikli u gradu. Žive Braco i ostali drugovi u ponirakom partizanskom logoru. Ali je šutila, po kući nešto spremala, samo neka je Braci Živa glava. Ipak, ono od čega je najviše strahovala, nije bilo daleko. I desiće se na njene oči, u malinjaku pored kuće, posred Mejdana.

Najprije je došao utorak, 7. oktobra. Toga dana, kada je pao prvi mrak, Braco se spustio u Banjaluku. Sišao je stazom pored lugarske kućice na Šehitlucima do kuće Dušanke Čumure, naše škole ske drugarice i jedne od naših veza sa odredom. Nije želio da prodje do svoje kuće, koja je bila na vidnom i prometnom mjestu (razkršće ulica Nurije Đondoreca i Braco Potkonjaka). Tamo mu je u prvom susjedstvu bio policajac Hasić, a neki korak dalje još jedan policijski doušnik (Hadžialić). Rekavši joj da je sišao po zadatku, Braco je poslao Dušanku po Zoru Kovačević, Milu Kresića, Marinku Milojevića i još nekog od rebrovačkog mosta, kao i da usput obavjesti njegovu majku Janju, kako bi i ona došla da se vide. Znajući dobro da će ona tražiti da prodje u svoju kuću, zamolio je Dušankinu majku da je i ona od toga odvrća. I zaista, čim je stigla, majka Janja je navalila da prodje sa njom. Braco se neko vrije jeno opirao, a onda je nevoljno popustio i poslušao majku. Kod kuće je zatokao i Sidu Jelić, svoju tadašnju djevojku, koja se nešto ranije probacila iz Lijeve i aklenila u njegovu kuću.

Braco se ovaj put - kako će poslije pričati i njegova rođjaka Neda (Fucar) - spustio u grad i da bi vidio kako da se likvidira izdajnik Ratimir Paternoster. Taj je poznavao mnoge naše

drugove, znao je čak i kako dišu, pošto se ranije sa njima družio, ispoljavajući se takođe kao komunista. I Braco je bio jedan od njegovih bližih drugova. Toliko puta je ponio na Vrbas neki komad pite, ili nečega drugog za jelo, objašnjavajući to majci: "Ovo je za Patara!" Jedanput se vratio sa kupanja bez pantalona - poklonio ih opet Paternosteru. Ali, vrijeme se izmijenilo, došlo su netaše, Paternoster je prošao na drugu stranu. Pored drugih, u samom gradu, u julu je prevalio i Radenka Stojanić, koji je tada bio po zadatku u Ključu i koji je potom otjeran u Gospić i tamo negdje ubijen. Sada je prijetila opasnost da nam nanose još veće zlo - nekim dan je pokušao da uhapsi Jovanu Čović Žutu (sekretara MK KĀJ za Banjaluku) - pa se morao po svaku cijenu onemogućiti. Nešto se ranije u tom pravcu već pokušavalo, ali je konačni uspjeh izostao.

U kući je zatekao tri vreće sa materijalom za odred, koje su tu stajale već nekoliko dana. U njima su bile dvije domobranske uniforme, jedne čizme, nešto sanitetskog materijala i još štašta druge. Ljuteći se na svoje, što tako nešto drže toliko dugo u kući, rekao je da se sve odmah iznese u malinjak pored kuće. Nada je još ljetos, prije izlaska u šumu, spavao na štali, tu noć je proveo u svojoj sobici. Na zidu je visila gitara, ali je nije uzimao u ruke. Sutradan se povezo sa Milom Kresićem, Zorom Kovačević, Marinkom Milojevićem i još nekim. Kao komandir vođa sa vozu na Poniru - koji je služio za održavanje veze sa gradom, snadbjevanje odreda raznim materijalima i prebacivanje drugova u odred - inao je toliko toga da se dogovori sa drugovima koji su dole radili na

na izvršavanju tih zadataka. Pominjući one vreće, prebacio je: ~~ima~~
"Takve stvari smiju biti u kući samo 3-4 sata, a ne 3-4 dana. Mora
se sve to odmah nositi pod Starčevicu, a onda dalje, za Ponir."

Zora je jedno veće prenijela iz Bracine kuće, do ispod
Starčevice, veći broj bombi. Navukla je zar, bombe potrpala u kor-
pu, a preko njih stavila je dosta mrkve, peršuna i salate iz nje-
gove bašte. Neka komšije, pa i onaj policijski doušnik, već su ra-
nije pitale majka Janju, koje su to ženake, što joj stalno dolaze,
uvijek nešto donose, odnose. Tako su to veće majka Janja, tetka Ka-
^(Balkić) tavi rođjaka Nedu ispratila Zoru sa velikim strahom, da je neće ko
na putu presresti. Vrijeme im je sporo odmicalo, jedva su dočekale
da se vrati - a ona se na sve samo smije, kao da je stvarno nosila
samo zelen. Kada je to čuo od majke, Braco je izgrdio Zoru, što se
lađa i takvih poslova. Zbog Mirka i Dušanke pod posebnom je prisno
metrom, ne smije toliko rizikovati, mora se više paziti. Takav po-
sao može obaviti i neko drugi, na koga manje paze. Dragocijenija
je za druge poslove, održavanje veza, prenošenje poruka, organizo-
vanje izvršavanja pojedinih zadataka, toliko ih ima.

Poznavao sam dobro Zoru, mogao sam zamisliti kako je sve
to primila. U očima su joj sigurno zasvjetlucala ^{vragolaste} ~~smiješne~~
lekro, ^(zadržao onaj) na licu ~~pak~~ osobiti osmijak. Kao da u sebi govori: mogu ja
sve što i drugi mogu! Ništa se meni ne može desiti! Šta je to pre-
^(krenu) mačione šta je radio Pavle Korčagin!

Kada je pala noć, već druga u gradu, u Braču se uvukao
nekakav nemir. Nije mogao nikako da se okarai na jednom mjestu,

samo je šetao sobicom, gore-dole. Tu su bile još Sida i rođakinja Neda. Pitalo su šta mu je, zašto je tako namirun, pozivale ga da malo sjedne i smiri se. A on, kao da je nešto predosjećao, prošli su mu dolazili Mirko Kovačević i Ivica Mažur. Zastao je malo, i odgovorio: "Ne mogu, Nedo. Poginula su nam dva najbolja druga, Mirko i Ivica. Treba to preživjeti!" Ipak, pored svega, nije počeo na šetnju, prenoćio je u kući.

(19) U četvrtak, 9. oktobra - bio je to već treći dan - promet kroz kuću je bio još veći.¹⁹ Pored Zoro Kovačević i drugih, iz grada i sa Mejdana, koji su dolazili i odlazili, tu su se u jednom momentu zatekli i Mile Krenić, Marinko Milojević, Ruška Džehverović, Fahira Fegzagić i Jusuf Selman. Jusuf je, pored ostalog, prenio Braci i poruci Starog da mora odmah nazad, na Ponir, da se dole isuviše dugo zadržao. Bilo je već podne, majka Janja je kuvala ručak, a tetka Kata prala veš u dvorištu. Razilazili su se jedan po jedan, posljednji je izašao Marinko Milojević, ostao je još samo Mile Krenić. Kada je u dvorište ušao neki čovjek i upitao tetku Kata da li je tu Sida Jelić. Kako su Sidi i ranije dolazili neki njoj nepoznati drugovi, tetka Kata je pomislila da je opet riječ o nekom takvom drugu. Nije mu ništa odgovorila, samo ga je pogledala, pa je pošla do prozora, sa druge strane dvorišta, i na okno zakaucala: "Sido, traži te neki čovjek."

Kada se pomislila na vrata, i ugledala Patrenostera, Sida se trgnula nazad, da upozori Bracu. Shvatajući odmah o čemu se radi, Patrenoster je jurio u kuću, sa Bracom, Sida mu je i tako u šetnji

šakana. Iskočivši kroz stražnji prozor, Braco je potrčao prema malinjaku, no bi li se kako dohvatio plota, a Paternoster je sjao na prozor i pucao za njim. Svrtno ranjen, pogodjen jednim metkom u jetru, Braco je pao u malinjak, nedaleko od onih vrata. Za to vrijeme Sida je izletila na vrata, tamo se stvorio jedan njemački oficir, koji je pošao zajedno sa Paternosterom, ali ona mu se istrigla i pobjegla niz ulicu. Iza jednih unutrašnjih vrata, koja je u trku sa Bracom ispred sebe otvorio Paternoster, ostao je, priljubljen una sid, Milo Kresić. Nekoliko trenutaka kasnije, uopšte neprimijećen, iskočio je kroz prednji prozor na ulicu i pobjegao.

Poslije onoga pucnja majka Janja je istrčala iz kuće i sklonila se kod komšija. Oko kuće se, za tren oka, sjurilo desetak agenata, ustaša, policajaca. Braco je još davao snage života, gledala ga izdalje tetka Kata. U džepu je imao bombu, ali nije stigao, a poslije nije imao snage, da se sa njom posluži. Pitali su ga za Sidu, da li mu je to djevojka. Odgovorio je odrečno, poslije nije mogao više govoriti, do bolnice je podlegao rani.

Ostrvljen Bracinom krvlju, nadajući se da bi mogao još nekoga tako zateći i iznenaditi, Paternoster je zaredao i po drugim kućama, na Majdanu, za koje je znao da su partizanske. Tako je upao, kao sumanut, i u kuću Milivoja Kovačevića. Poslije njegovog protjerivanja za Srbiju, i Markovog i Dužankinog odlaska u partizane, uz majku Julu, koja je kao Hrvatica bila pošteđena progona, ostale su još samo Zora i mali Slobodan. U tom trenutku u kući se pored Zore zatekla i Gordana Kovačević, a kada su ugledale Paternostera, one su se razbježale.

Agenti su još nekoliko dana držali Bracinu kuću pod posebnom prijetnjom. U malingaku su ostale one vrede, Paternoster i ostali, njegovi su se pravili kao da ih nisu primjetili, očekivali su da bi narednih dana mogao neko od naših doći po njih. Najposlije, kada su shvatili da uzalud čekaju, ponovo su došli i sami ih odnijeli.

Bila majka Janja zna kako joj je bilo u trenutku kada je odjeknuo pucanj i kada je Braco pao u malingaku. Ostavši bez njega želila je da ga bar sahrani onako kako su joj to običaj nalogali. Naši su posvuda osmatrali i raspitivali, ne bi li kako došli gdje će policija Bracu pokopati. Tih dana niko nije smio dolaziti njegovoj kući, majka Janja se o svemu obavještavala preko obučara Abduselama Blekića. Ali, kad god bi kod njega navratila, odgovarao je da još niko ništa ne zna. Najzad, četvrtog dana, naišla je konjica Milica, lugarica. Čula je kako ustaški agent Lagundžija priča da će Bracu toga dana pokopati u srpskom pravoslavnom groblju. Istoga časa tetka Kata se spremila i tamo požurila.

Još izdalje je primjetila Paternostera, šetao je poviše mjesta gdje je bila iskopana raka. Očekivao je da bi mogao naići neko od naših, da isprati Bracu. Ubrzo su se, u pratnji dvojice, pojavila kola koja služe za sahrane u muslimanskom groblju. Sanduk su do ruke jedva prenijeli. Kada je vidio da nikoga drugog nema, Paternoster se udaljio. Tetka Kata je zamolila tu dvojicu Muslimana da otvore sanduk, možda je u njemu neko drugi. Nije imala uza se novaca, obćala je poslije platiti. Otvorili su sanduk, ona se uvjerila da je to Braco.

P r i m j e d b e

- 1 Gojko Oklobažija (1915) se poslije toga vratio u Beograd. Učestvujući u revoluciji od prvog dana, njegove sestre Neda (1913) i Dušanka (1911), te brat Bogdan (1903), kao i sam Gojko, nosioci su "Partizanske spomenice 1941".
- 2 Datum pogibije Mirka Kovačevića utvrđen je prema izvještaju Staba NOP odreda sa Bosansku krajinu, od septembra 1941. godine (Zbornik VII, tom IV, knjiga 1, str. 433). Tamo stoji da je Mirko "nestao" 2. septembra, prilikom povlačenja iz Mrkonjić Grada. Međutim, opisujući to povlačenje - u prilogu "Stvaranje prve banjalučke čete (Kozara 1, VIZ, Beograd, 1971, str. 403) - Branko Babić Slovenac piše: "Jedino je Mirko Kovačević, brat Dušankin, ovom prilikom poginuo. Pao je blizu mene... Mi smo naletjeli na grupu kada smo se probijali pa je Kovačević bio pogođen." Inače, prije pogibije Mirka Kovačevića, uhapšeni su, u julu, Radenko Stojnić, vojni povjerenik sa srez Ključ, i, u avgustu, Ivića Mažar, koji se tada po zadatku spustio iz odreda u Jajce. Obojica su otjerani u logor, kod Gospića, i tamo ubijeni, ali nisam mogao nigdje naći pouzdan podatak o bližem datumu njihove pogibije. Oni su, koliko sam mogao dosada utvrditi, prvi banjalučki komunisti koji su tako pali od ustaške ruke, dok je Mirko Kovačević prvi naš drug koji je pao u borbi kao partizan sa puškom u ruci.
- 3 Ovak datum, kao i ostale koji se odnose na Bracu Potkonjaka, zabilježio sam po sjećanju njegove tetke Kate i rođake Nede.

4 Po jednoj veziji Paternoster i drugi, tragajući za Sidom Jelić Marjanović, pošli su do Bracine kuće i tako, slučajno, naišli su i na Bracu. Međutim, kako se sjeća Sida Jelić Marjanović, Paternoster je na saslušanju, pred narodnim (vojnim) sudom u Agion Selu, februara 1942. godine, izjavio da je on na prolazu pored Bracine kuće čuo iznutra Bracinu ~~kuću~~ gitaru i njegov glas, pa je požurio u ustaške redarstvo da to prijavi. Kada se sa ustaškim agentima vratio pred Bracinu kuću, tamo se se, obavješteni o svemu, pojavili i Nijemci (Gestapovski agenti).